

România este un caz aparte de stat care investește imens în minoritățile aflate pe teritoriul său, dar i-a abandonat aproape cu totul pe românii aflați în comunitățile istorice. Într-un an, România a alocat mai puțin de 100.000 de euro pentru cei 300.000 de români din Serbia, dar a cheltuit 1 milion de euro pentru activitățile culturale ale celor 30.000 de etnici sârbi din România (în afară de învățământ sau culte). Și-a uitat statul român neamul?

Prezența de ieri a părintelui Boian Aleksandrovici din Valea Timocului la București într-o conferință de presă ținută la Parlament a fost momentul în care am putut să evidențiem în mod oficial o realitate tragică: românii din Valea Timocului nu au voie să se roage în limba lor maternă, româna, lucru relatat, de altfel, de Adevărul.

Acest lucru se întâmplă într-o țară care are pretenția să adere la Uniunea Europeană și căreia statul român i-a promis sprijinul său în acest sens. Ca răsplată, Serbia îi amenință cu închisoarea și cu închiderea bisericilor pe etnicii români de pe teritoriul său.

România este singurul stat european care permite ca etnicii săi să fie marginalizați, hăituiți și în cele din urmă desființați în statele vecine. Și nu pentru că ne-am simțit vinovați cu ceva.

Dimpotrivă, statele care îi prigonesc pe românii de pe teritoriul lor sunt foarte atente ce facem noi cu minoritățile lor în România. Iar noi facem: școli, centre, le retrocedăm și ce merită și ce n-au avut, le dăm parlamentari și bani grei pentru activități culturale de menținere a identității.

Ce primesc românii în schimb, și nu doar în Serbia, ci și în Ungaria, Bulgaria sau Ucraina: închiderea școlilor, negarea existenței, ocazional amenințări, inventarea de alte identități pentru a li se pierde urma (promovarea identităților false istoric de "vlah" în Serbia și de "moldovean" în Ucraina reprezintă exact aceeași metodă de a reduce numărul real al membrilor comunității românești din aceste țări).

Pe de o parte, ne întrebăm dacă statul român și-a uitat neamul aflat, nu din vina lui, în afara granițelor, și de aceea ajută statele din preajmă să le șteargă urma din istorie. Pe de altă parte, de unde atâta ură și dorință de anihilare a identității românești de la toate țările cu care ne învecinăm, când comunitățile românești nu au ridicat niciodată pretenții de autonomie sau separatism?

De unde deducem că, în relația dintre state, toleranța și deschiderea reprezintă forme de slăbiciune și de prostie. Să o spunem deschis: România este tratată ca o țară proastă pentru că dă la toată lumea, împarte tot ce are, dar ea nu are pretenții să primească nimic în schimb, nici respect, nici protecție pentru etnicii români, și, în general, nicio formă de reciprocitate!

Conferința de presă organizată de Vicepreședintele Comisiei pentru comunitățile românești din afara granițelor țării, deputatul Bogdan Diaconu, ai cărui invitați au fost Părintele Boian Alexandrovici, Protopop al Protopopiatului BOR "Dacia Ripensis" din Timoc și Directorul Centrului Român de Studii și Strategii, Eugen Popescu.

{youtube}R0Fc3QWzkHE{/youtube}